

Phúc Trình AHCC Houston

viếng thăm AH Hà Văn Đáng

**T/G Toàn-Thể các AHCC Houston
và các Thân-Hữu của anh Hà-văn-Đáng,**

1/ Thứ hai vừa qua (5-10-2010), tôi có gọi điện-thoại cho chị Đáng để hỏi thăm sức-khỏe của anh Đáng. Chị Đáng cho biết: Trông anh Đáng có khỏe đôi chút, so với lần các anh đến thăm kỳ trước. Chị Đáng có nói: Nếu các anh chị AHCC muốn đến thăm anh Đáng, xin cho biết trước. Chị không muốn khách đến đông quá, nhà thì nhỏ, không đủ sức chứa và cũng để cho anh Đáng an-tâm tịnh-dưỡng. Tôi gọi ngay anh Huyền và được chấp-thuận ngày đi thăm là Thứ Năm 5-13-2010 lúc 6 giờ chiều, do đó chỉ có 4 người tham dự: Anh Chị Phi-ngọc-Huyền và Anh Chị Đoàn-kỳ-Tường. Anh Tường phụ-trách lái xe và chụp ảnh lưu-niệm. Chúng-tôi hẹn nhau tại Lee's Sandwich (Bellaire) và khởi hành đúng 5 PM. Đến thăm từ 6PM~8PM. Sau đó Anh Chị Huyền và chúng tôi ra về.

*Anh chị Huyền, chị Đáng, và chị Tường tại
Tu-Gia Anh Chị Đáng*

2/ Chi tiết buổi viếng thăm : Chị Đáng và cô con gái tên Liễu đón tiếp chúng tôi. Một bình hoa hồng rất đẹp (do AHCC thân tặng) đã

được để trong phòng anh Đáng. Nhận xét về anh Đáng: lần này trông anh Đáng khá hơn 2 lần viếng thăm kỳ trước. Anh hiểu những gì mình muốn nói. Chúng tôi xưng tên và hỏi anh: nếu biết thì mở mắt, anh Đáng đã mở mắt nhìn chúng tôi. Môi mấp máy, mắt chớp chớp... Gia Đình anh chị Đáng khá đông con và thay phiên nhau túc trực 24/24 bên cạnh cha già bị bệnh.

*AH Huyền chị Tường trò chuyện với cháu
Liễu.*

Riêng cháu Liễu thật quả là một đứa con rất có hiểu. Cháu đã am tường điều-khiển toàn bộ các máy móc dành cho người bệnh : Máy đo tim/Máy đưa dưỡng khí vào phổi./Giường xoay lưng để khỏi bị lở vì nằm quá lâu/Máy đưa thức ăn vào thẳng ruột/Máy tập thể dục cho hai chân khỏi bị cong (Hai chân anh Đáng bị cong nên cần có máy để làm giãn ra)/Máy cung cấp oxygene cho phổi/Máy phát điện phụ để dự-trù khi mất điện/Ngoài ra cháu Liễu còn làm 1 tập tài liệu chỉ dẫn giờ uống thuốc/Loại thuốc/ để hướng-dẫn các người trực biết thật rõ để thi-hành phận-sự. Nói tóm lại, chúng tôi nghe cháu Liễu thuyết-trình rất khoa-học: rành-mạch, tỉ-mỉ từng phần một. Chỉ biết

"Phục Châu" đã biết học-hỏi trong vòng 18 tháng trời để giúp cho Bố có cơ-hội "Sống".

Những hình ảnh đính kèm đã nói lên rất nhiều về "Quyết-Tâm" của chị Đáng và các con để "Giữ Anh Đáng trên Trần-Thế" được ngày nào hay ngày nấy. Quả là 1 tấm gương sáng về "lòng Hiếu-Thảo" của con cái đối với bố-mẹ.

Các chị Huyền, Đáng, Tường và AH Huyền

3/ AHCC có đôi lời với Gia-Đình Chị Đáng: Anh Phi-ngọc-Huyền, Hội-Trưởng AHCC Houston xin cảm-ơn chị Đáng và cháu Liễu đã tiếp-đón rất chân-tình chúng tôi: "Đại-Diện AHCC Houston". Chị Đáng và cháu Liễu còn cho chúng-tôi ăn chè bắp và trái-cây đủ loại. Một bình trà nóng thân-thương đã góp phần vào bữa họp mặt bỏ túi, giúp cho mọi người cảm thấy ấm lòng khi nhìn thấy anh Đáng đang trên đà bình-phục...Anh Tường có yêu cầu chị Đáng thỉnh-thoảng điện-thoại cho biết về tình-trạng sức-khỏe anh Đáng...vì chúng tôi rất quan-tâm về sức-khỏe của anh, một người bạn rất tốt, luôn vui vẻ và chân-thành với tất cả mọi người...

Nhìn lại "**Chiếc Nón Công-Trường**" của anh Đáng, khi xưa làm "Giám-Độc Mai-Hà Công-Ty ở Việt-Nam".

Tiền đây, tôi cũng xin nhắc lại câu chuyện ở VN sau 1975, sau ngày anh Đáng vượt biển: Anh Đáng vượt biển bằng đường thủy, lấy có chở đá để làm cầu. Nửa đường, trên biển cả, anh cho cắt giầy vượt thoát ra

giữa biển cả mênh-mông. Anh đến bờ Tự-Do bình yên. Riêng chúng tôi, lúc ấy vẫn còn ở VN, chưa định ngày ra đi. Cơ-quan Chính-quyền (CQCQ) bắt chúng tôi học tập vào lúc 1 giờ trưa tại phòng họp Cầu-Đường tại bộ Giao-Thông Vận-Tài. Chúng nói đủ điều, kết tội anh Đáng rất nặng: Nếu bắt lại được anh... Chúng tôi lặng thinh, chỉ cầu mong cho anh Đáng và gia-đình ra đi bình yên (*Vợ Con Anh Đáng trốn dưới hầm tàu*). Cuối cùng, khi được tin anh Đáng đã thoát, chúng tôi rất vui mừng nhưng đâu dám nói. Và từ đó, CQCQ luôn nhìn chúng tôi bằng cặp mắt nghi-ngờ. Và tôi, D K Tường cùng vợ con cũng ra đi vào cuối năm 1978, sau cơn bão cấp 5 ở ngoài khơi. Chúng tôi nổi trôi trên biển cả trong 5 ngày; và cuối cùng được tấp vào Mã-Lai: đảo Pulau Tenga với niềm vui khó tả:

"Tự-Do". Trời ơi ta đã lấy lại hai chữ Tự-Do sau 3 năm (75~78) cầm miếng như hén.

Giờ đây nhìn lại chiếc mũ công-trường của anh Đáng còn cất giữ trong tủ kính, cuốn phim Việt-Nam từ 1975 lại quay từ từ trong óc tôi với những chi-tiết tưởng chừng như mới ngày nào... Mà bây giờ đã 35 năm.

Thân-Ái chào các bạn.
Phó Nhóm DKT

Nón "Công-Trường" của anh Đáng

